

forskjellige Overgange i Værdien finde Sted. Ved denne Myntreformis Udarbejdelse lagde man til Grund Værdiforholdet mellem Sølv og Guld for Aaret 1872, hvilket var 15,7. Dette Værdiforhold er det altsaa, Myntloven er bygget paa. Dette vilde imidlertid, saaledes som Værdiforholdene stillede sig i Sverige og i Danmark, føre til, at de danske Penge vilde være bledne forholdene med omtrent 0,2 Procent, og at de svenske vilde blive nedsatte med 0,7 Procent. Dette mente man, at man fra dansk Side kunde gaa ind paa uden nogen Forandring, medens man antog, at man i Sverige maatte komme til mulig at omstøve forskjelliges Gældsforpligtelser, og at det altsaa for Sverige vilde medføre en temmelig stærk Revolution i saavelige Pengeforhold. Imidlertid er der forløbet nogen Tid siden da, og hvis jeg ellers er bleven rigtig underrettet — og jeg har søgt at staffe mig Underretning derom — har dette Værdiforhold mellem Sølv og Guld ikke ubetydelig ændret sig siden, saaledes at Sølvets er sunket noget yderligere i Værdi. Jeg veed ikke, om jeg tager fejl ved at antage, at Værdiforholdet for Diebliffet maa sættes til 15,8; i alt Fald tror jeg ikke, at det kan stilles lavere. Dersom dette er rigtigt, vil Forholdet stille sig saaledes, at de 0,7 Procent, der efter det tidligere Forhold vilde være komne til at falde Sverige til Last, vilde falde fuldstændig over paa Danmark, saaledes at hele de 0,9 Procent, eller næsten een Procent, vil komme til at falde Danmark til Byrde. Dette er ikke ganske uvæsentligt, og navnlig har det sin Betydning derved, at det for Danmarks Bedkommende vil blive en Forhøielse af Pengene, det vil sige med andre Ord, at det vil falde dem til Byrde, der skylder Penge, medens der i sin Tid i Sverige, da Byrden vilde falde paa dette Land, var Tale om en Nedsettelse af Pengene, og Byrden saaledes vilde falde dem til Bedste, som skyldte Penge, og derimod dem til Skade, som havde Penge udlaaente. Jeg siger, at det nu har saa meget mere Vægt for Danmark, fordi denne hele Procent, som det dreier sig om her, som er Forskjellen mellem de svenske og de danske Penge, nu falder dem til Byrde, som daarligst kunne taale det, nemlig Skyldnerne. Dersom man i dette Diebliff gik ud fra en Beregning, hvorefter Værdiforholdet mellem Guld og Sølv var 15,8, vilde dette nemlig svare til, at man af et Kilogram Guld kom til at udmynte 250 Tikonner, i Stedet for at det nu er 248, dette vil omtrent passe. Dersom dette Forhold var lagt til Grund, vilde adskillige Tal, ogsaa efter denne Beregning falde noget lettere, saaledes vilde Tikonnen komme til netop at indeholde 4 Gram Guld, da 250 er Fjerdedelen af Tusende, Jeg skal nu imidlertid ikke yderligere dybele ved disse Tal — jeg har søgt at sammenligne dem med forskjelliges andre Landes Myntforter for Diebliffet, og Forholdet vilde i denne Henseende stille sig omtrent som det nuværende Forslag — men jeg

søger blot herved at paapege, at, dersom vi i dette Diebliff skulde danne en Myntreform for vort eget Bedkommende, vilde vi, saavidt jeg har kunnet trænge ind i Sagen, ikke komme til at stille den op paa Grundlaget af 248 Tikonner af et Kilogram, men vi vilde snarere komme til at udmynte 250 Tikonner af Kilogrammet, det vil altsaa sige, at Tikonnen bliver saa meget ringere som fra 250 til 248, og dette vil atter sige henimod een Procent. Nu vil man derimod indvende, at det Forhold, som findes mellem Sølv og Guld, er i høj Grad varierende, og at det netop er denne Ubæjlighed til Variation, som gjør, at man maatte antage at komme bort fra Sølvfoden og ganske komme over til Guldfoden, og jeg skal ogsaa indrømme dette, men jeg kan paa den anden Side ikke indrømme, at der er synderlig Udtag til, at Sølvets Værdi just skulde komme til at stige i Fremtiden. Naar der Nar for Nar bliver saa meget mere Brug for Guld, forekommer det mig, at Sandynligheden snarere taler for, at Sølvets Værdi vil synke, og at altsaa Forholdet i Aarene, da Overgangen fra den gamle til den nye Myntfod skulde ske, vil stille sig betændig ugunstige. Men hvorefter Alting er, forekommer det mig, at naar vi ved et Lovbud vilde saa Overgangen fast fra den gamle til den nye Myntfod, altsaa ville foretage, hvad der ikke med Alrette er kaldet en Expropriation af Værdier, saa er det vor Rigt at komme Diebliffets Forhold saa nær, som det er os muligt, og naar vi ere os bevidste ikke i Diebliffet at have rammet det rette Forhold, men derimod et Forhold, som falder dem mest til Last, som mindst kunne taale det, saa kan det, siger jeg, ikke være en retfærdig Afgjørelse af Sagen, som vi nu træffe. Det skulde være mig en Glæde, dersom jeg herom kunde blive bedre oplyst, saa at jeg forsaavidt kunde slutte mig til Myntreformen; thi denne Indvending rammer det indrømmer jeg, ikke blot det oprindelige Forslag, men ogsaa Mindretallets Forslag, idet der jo deri ligefrem kun er overført Navnet Daler, medens dog de nye Mynter skulde have samme Værdi ogsaa, som fastsat i Konventionen. Nu vil man sige, at vi ikke kunne være bevidste nu, at ville vrage et Forslag af en Grund, som vi vare os bevidste kunde tale for, at de Svenske havde vraget det i sin Tid, at vi altsaa ikke kunne være bevidste at byde de Svenske Noget, som vi ikke selv nu, da det vender sig mod os, kunne tage mod. Men jeg skal dog herved for det Første gjøre opmærksom paa, at der er en overordentlig Forskiel, naar Spørgsmaalet dreier sig om en Nedsettelse af Mynten, altsaa til Fordel for dem, der trænge til at stattes, og naar det som nu her i Danmark dreier sig om en Forhøielse af Mynten, hvorefter de komme til at lide, som mindst kunne taale det. Dernæst er det klart, at vi her i det danske Folkething ikke kunne staa som de, der være Anværet for, hvad man gennem en Regeringskommission har skabt, det faar at staa og forsvare sig selv;